

На сїм сьвітї, яка правда
У людей, мій сину!...
Така й досї, я думаю,
В нас на Україні;
Та другої і не буде
В невольниках-людях.

V.

„Нї вже,” каже, „добрі люде,
Не так воно буде,
Оттак хиба!” Максим каже:
„Які з мене люде
У наймитах! Іду служить:
Нехай,” каже, „вдовин син
Та не стане під аршин,
А я стану.”

Із прийому
Вернув ся до дому,
До матери вдовиченко;
А Максим з прийому
Пішов собі у Москалі,
Помолившись Богу.
Мені полегшало, — а з чого,
З чого полегшало мені?
З того, що ворога не стало...
Якого-ж ворога, мій Боже!
Моя пекельная душа
Кого бояла ся? Максима!
Нї, не Максима, а когось,
Когось бояла ся проклята:
Люциперові служила
Та його й страшилась!

VI.

Через год отто, й велика
Зима наступила;
До зеленої неділі
В байраках білили
Сніги білі, — тогдї-ж отто